

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 353, maig del 2017

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Tallers Masnou

G.Oliveras Taller Multimarca

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

Escola bressol

El Petit Vailet

A partir de 4 mesos
MATRÍCULA PER AL CURS 2017-2018
ENS AGRADARIA SER L'ESCOLA BRESSOL
DELS VOSTRES FILLS!

Ventura i Gassol, 29, el Masnou

www.petitvailet.com · 93 555 57 11

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació civico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol - Lluís Valls

Portada: Un vell bell somni o Lluís Millet somiant.

Correcció: Esteve Pujol i Pons

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf

Tiratge: 3.500 exemplars

Paper ecològic de 90 g

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 126 82 20
gentmas@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.
El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

ET CONVIDEM A FER-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Tu hi sortiràs guanyant i la nostra vila també

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL? Mira la pàg. 8

CAMPANYA DE DONACIÓ DE SANG

Diumenge 28 de maig de 10 a 14,
al local social de Gent del Masnou.
Dr. Agell, 9, al costat del cinema La Calàndria

Donar-ne una mica és donar molt.

Editorial

Carme Forcadell al Masnou

No sempre hom té l'oportunitat de compartir una estona amb la màxima autoritat del Parlament de Catalunya i, per això, és de notable rellevància que Carme Forcadell, Presidenta del Parlament, dediqués al Masnou unes quantes hores del dissabte 22 d'abril del mes passat amb motiu dels actes de celebració del 150è aniversari del naixement del Mestre Lluís Millet.

Invitada per l'Ajuntament, la seva primera visita va ser a la Casa de la Vila, on va ser rebuda amb tots els honors i va ser obsequiada per l'Alcalde amb uns llibres d'història masnovina, als quals va correspondre amb el lliurament d'una bandera catalana singular, tota vegada que és l'exemplar núm 21 d'una sèrie numerada de banderes que el Parlament ha preparat acuradament per ser lliurades als ajuntaments de Catalunya i institucions més representatives.

Va deixar patent la seva visita amb un emotiu escrit i la corresponent signatura al Llibre d'Honor de l'Ajuntament.

Tot seguit l'estada continuà amb una visita a les exposicions sobre l'efemèrides del Mestre Millet obertes a la Casa de Cultura i la nostra associació Gent del Masnou. També, en aquest cas, va accedir a dedicar-nos unes paraules i la seva signatura al Llibre d'Honor, que ens permetem de reproduir tot seguit:

Ha estat un plaer visitar l'entitat Gent del Masnou que han sabut conservar les tradicions i fer pinya al voltant del Masnou I del País. Gràcies per la feina i continueu com fins ara defensant les tradicions, la cultura i el País. C. Forcadell. Presidenta del Parlament.

No cal dir que vam ser nosaltres qui vam agrair-li la feina que està fent al davant del Parlament de Catalunya, just en aquests moments en què hi ha tantes coses en joc per al futur del país.

Sense dilació es traslladà fins a la Parròquia de Sant Pere on va tenir lloc l'acte central d'aquesta commemoració: el concert de l'Orfeó Català, dirigit per Pablo Larraz i Josep Buforn al piano.

Memorable, imponent manifestació de cant coral a càrrec d'aquesta institució engendradora al seu dia pel Mestre Millet i que al llarg dels anys s'ha situat al capdavant de les agrupacions vocals més significatives d'arreu del món. Vam poder gaudir d'un selecte repertori de diferents autors, amb menció especial per *Jovenívola*, del mateix Lluís Millet, en versió original a quatre veus d'home. Quina delícia! Cloenda majestuosa amb el *Cant de la Senyera*, tothom dempeus i corejant-ne la tornada.

Inoblidable!

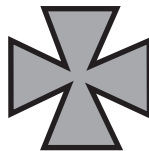
El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
ELS SOPARS DE DURO DE RAJOY Joan Camps	6
HORES EXTRES Joan Maresma Duran	7
VIVÈNCIES Pep Parés	9
LA PUNTA DE LA LENGUA (86) Esteve Pujol	9
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray	10
UNA OPORTUNITAT ÚNICA Modest Guinjoan	13
PARLEM DE LLIBRES Pere Martí Bertran	14
L'ASTRONAUTA DE PALENQUE Josep Condeminas	15
TEATRE CAPITAL Rosa Ma Isart	16
CRÒNIQUES XABEC RAMS Esteve Pujol	16
SOM Oriol Lugo	17
HISTÒRIA IMPRESCINDIBLE Jaume Clotet i Lluís Valls.....	18
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Carles Maristany	20
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	21
ARRAN DE SÒL Pledebuit	22
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El cullerot	22

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Maig 2017 --

1	dilluns	Dominguez	1 de Maig
2	dimarts	Riera	
3	dimecres	Fàbregas	
4	dijous	Viayna	
5	divendres	Dominguez	
6	dissabte	Aymar	
7	diumenge	Aymar	
8	dilluns	Riera	
9	dimarts	Fàbregas	
10	dimecres	Ocata	
11	dijous	Dominguez	
12	divendres	Aymar	
13	dissabte	Viayna	
14	diumenge	Viayna	
15	dilluns	Fàbregas	
16	dimarts	Viayna	
17	dimecres	Dominguez	
18	dijous	Aymar	
19	divendres	Ocata	
20	dissabte	Riera	
21	diumenge	Riera	
22	dilluns	Viayna	
23	dimarts	Dominguez	
24	dimecres	Aymar	
25	dijous	Ocata	
26	divendres	Riera	
27	dissabte	Fàbregas	
28	diumenge	Fàbregas	

29	dilluns	Dominguez
30	dimarts	Aymar
31	dimecres	Viayna

-- Juny 2017 --

1	dijous	Riera	
2	divendres	Fàbregas	
3	dissabte	Ocata	
4	diumenge	Ocata	
5	dilluns	Ocata	Pasqua Granada FESTA LOCAL
6	dimarts	Viayna	
7	dimecres	Aymar	
8	dijous	Fàbregas	
9	divendres	Ocata	
10	dissabte	Dominguez	
11	diumenge	Dominguez	
12	dilluns	Viayna	
13	dimarts	Riera	
14	dimecres	Fàbregas	
15	dijous	Ocata	
16	divendres	Dominguez	
17	dissabte	Aymar	
18	diumenge	Aymar	

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.15 - 21	9.15 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viayna C Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14

h o b e r t a

Totes les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran**, només, amb el **nom i cognoms** de l'autor. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim o inicials. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

CELEBRACIÓ DE SANT ANTONI ABAT ELS TRES TOMBS

Antigament aquesta era una Diada molt arrelada, en la qual tots els cavalls del nostre poble venien per gaudir de la Festa i benedicció. Ara és força diferent, ja que, de cavalls, en el poble en queden ben pocs i, si vols que vinguin a la festa, s'ha de pagar per la seva assistència.

L'Associació de Veïns del carrer Sant Rafael des de fa set anys hem intentat recuperar aquesta celebració, ienguany, per organitzar-la, hem demanat la col·laboració a l'Ajuntament del Masnou, concretament al Departament de Cultura.

Després de la Diada, valorem que ha faltat el compromís i la seriositat en l'assistència dels cavallistes; no hi ha vingut cap cavall i poca coordinació en l'organització; quan encara estàvem menjant la coca, la brigada municipal ja estava recollint les tanques i la sorra (que no era necessària perquè no hi havia cavalls) sense deixar el temps d'acabar la celebració.

Volem agrair públicament el seu suport i col·laboració als comerciants del Masnou, als voluntaris del carrer, als animalons i als seus amos que han vingut a beneir, a "Don Quijote y Sancho Panza" amb cavall i

ase inclosos per la seva simpàtica intervenció, als Tabalers del Masnou i a les pastisseries per una coca boníssima i a la botiga de vins i la botiga de queviures pel seu moscatell.

L'Associació de Veïns del carrer Sant Rafael diu adéu a la festa, que durant aquests set anys ha intentat recuperar i consolidar al poble del Masnou.

**L'Associació de Veïns de
carrer Sant Rafael**

MÉS QUE FOLKLORE AL MASNOU

Senyor president,
Volia fer una rèplica a l'escrit del passat butlletí del mes d'abril, ja que sembla que al nostre poble hi ha persones amb més ganes de silenci i de no fer res que no pas de veure una vila activa, oberta i viva. El passat mes de març, com des de fa vuit anys portem a terme molts veïns i veïnes, vam celebrar una festa en commemoració de tota la gent del nostre poble que honradament va arribar a la nostra terra, Catalunya, procedent del sud d'Espanya. Avui, nosaltres, els seus fills i els seus nets, com cada any, volem commemorar aquella arribada. Aquella arribada que va tenir com a fruit la creació d'un barri, d'uns veïns i d'una forma de vida, en la qual per Nadal es menja carn d'olla tot cantant nada-

les flamenques, fem fogueres per Sant Joan, cremem el Carnestoltes a la plaça, fem paelles per Sant Pere, regalem roses per Sant Jordi i també molts i moltes ballem sevillanes i flamenc. Així és el nostre barri, el barri dels García, López, Zamora, Martínez... no venim de cap altra galàxia! L'escrit del senyor Zamora és més propi d'un escrit del nacionalisme ranci d'una dictadura que no pas d'una persona que té la voluntat de fomentar la cultura i construir un país. Parlava també de l'adhesió del nostre municipi a l'Associació de Municipis per la Independència, i d'un govern que recolza els nostres costums, que qualificava d'imposats i aliens. Li recordo, senyor Zamora, que crear un nou Estat no va lligat a fer-ne un de nacionalista i unicultural, i que al Masnou som poble acollidor i integrador, com volem que ho sigui un Estat propi. El seu escrit va més lligat a dir que no vol soroll, que no pas a les paraules tretes d'un pergami colonial. Perquè de les cinc festes que anomenava al seu escrit, una és aquesta que fem al març, una altra una festa americana i de rock al maig, i les altres són la revetlla de Sant Joan, la nit de festa a la fresca i la festa de la tardor... festes populars i neutres, que fomenten sense cap mal la vivesa d'un veïnat actiu i d'un barri amb vida. I referent al grau de cultura catalana... dir-li que un país es crea més amb gent com nosaltres que no pas amb gent com vostè!

Sergio González Fernández

RESPOSTA A PARADA DE L'AUTOBÚS DEL MERCAT

Per al·lusions a l'escrit del Sr. José María Corts Barceló publicat en el Butlletí del mes d'abril:

Fa més qui vol que no pas qui pot.

Montserrat Valldeperas Roig

UNA ALBADA FORASTERA

La veritat és que no sé gaire com interpretar la carta del Sr. Zamora, però diria que pot fer al·lusió a moltes coses discutibles, però cap d'integradora. Catalunya sempre s'ha caracteritzat per ser una terra d'acollida, de fet com totes les terres del món; gràcies a això, des de sempre la humanitat s'ha bellugat per aquest planeta. La gent canta o balla i balla o canta el que sap i li agrada i, si no agradeix, falta o fa mal, ningú no ho ha d'impedir. Els catalans, andalusos, extremenys, marroquins, romanesos, xinesos, sudamericans, sudafricans, irlandesos, francesos, alemanys, anglesos i d'arreu han de cantar i ballar, a casa nostra, fins quan ja no ho necessitin i ho han de fer amb el que cada un senti. De fet tots som emigrants d'algun lloc i autòctons del món. Ara tenim l'oportunitat de fer un nou país i, si pot ser, estarà integrat per tots, el qui ho volem i els qui no. Tots serem ciutadans d'un gran projecte que ens ha de portar a un futur millor per a nosaltres i els nostres fills. La sardana és la dansa d'aquesta terra, però també pot ser la terra de moltes danses i no ens ha de fer por de compartir perquè

Segueix a la pàgina 14

ELS SOPARS DE DURO DE RAJOY

Joan Camps i Ortiz

Just abans de començar l'any, Rajoy en un gest empàtic cessava la delegada del Govern a Catalunya, i donava el càrrec a Josep Enric Millo i Rocher, un exdiputat de CiU per UDC, que, en no poder accedir de cap de llista per Girona, es va passar al PP sota el rumor d'haver-ho intentat abans amb ERC. Un nomenament per assumir en primera persona la *intel·ligent* estratègia de l'*operación diàlogo*, probablement una patata massa calenta perquè el PP la confiés a un polític de discurs tan inestable i de jaqueta tan grisa, atès que tot seguit el mateix Rajoy, malfiat com és, exigia que fos el pedigrí de Soraya Sáenz de Santamaría, de talent i intel·ligència suposats, qui vingués a Barcelona en primera línia de foc. I així els han anat les coses; voler insultar la intel·ligència de la ciutadania té certes possibilitats, però també té riscos i límits, i l'engany portat en aquests extrems no hauria colat amb Millo, tampoc no l'ha fet creïble Santamaría ni tampoc l'hauria fet qual·lar el mateix Sursumcorda si l'haguessin tingut a l'abast en aquesta ensarrodada. De l'*operación diàlogo*, exceptuant Miquel Iceta i Inés Arrimadas, als quals encaixa amb la seva catalanitat indiscutible, només n'ha quedat el sumptuós despatx de la Soraya on ara s'estan fent teranyines.

Davant del fracàs de Soraya reconec l'agosament de Rajoy, de pedigrí, intel·ligència i talent sobrats, quan el dia 28 de març va presentar la rutilant *Jornada de Infraestructuras* al Palau de Congressos de Barcelona davant un auditori farcit de claca, amb tots els poders fàctics d'aquí amb connivència i presència dels d'allà, als quals, acomodats en la crisi que els enriqueix, se'n fot el patiment que causen agreujant la supervivència de la majoria de la ciutadania que pateix els estralls de la política constitucionalista, la més corrupta, cínica, arbitrària i sense entranyes imaginable que s'ha carregat el sistema del benestar que garantia les pensions en el seu valor adquisitiu, que ha retallat la sanitat pública i l'ensenyament i

ha afavorit que els llops de l'economia de mercat se'n puguin lucrar.

Però vet aquí que Rajoy, havent reunit un auditori comparable a deu anys de convidats a la llotja del Bernabeu, sigui per l'atmosfera de vergonya aliena, sigui pels escandalosos greuges comparatius que el PP ha acumulat en la seva animadversió a Catalunya, els aplaudiments no van passar de breus per quedar bé i potser sí que enmig dels assistents algun babau se'l va creure. Quina credibilitat podia tenir Rajoy, quan encara tenia el pressupost ballant a la corda fluixa que, sense decidir-se encara, el PSOE i Ciutadans li aguanten de mala gana en el Parlament? Però ell amb la seva *caradura* se'ns presentà traient pit a Barcelona sense cap peix al cove i més *cantamañanas* que Zapatero cantant les virtuts de l'Estatut abans de trinxarlo. Amb la canya i la pastanaga, ens volia convèncer solemnement que cap a l'any 2025 Catalunya tornaria a ser rica i plena.

Qui sembla que va per lliure en el govern de Rajoy és l'excel·lentíssim Luis de Guindos, ministre de l'economia, de la indústria i de la competitivitat –no sé si espanyola, catalana o europea–, ja que mala peça té al taler, quan, en haver de dir "Senyor, Sí senyor!" als uns, ha de fotre els altres. Però em va valer la pena anar a escoltar-lo convidat pel "Cercle Financer de la Societat Econòmica Barcelonesa d'Amics del País", entitat que ho aca-

para quasi tot, presidida pel cap del bufet que ha demostrat la innocència de Cristina de Borbón, provant davant del jutge que la princesa patia d'amnèsia amorosa temporal quan es beneficiava econòmicament exercint d'apoderada en la trama anomenada judicialment "cas Nóos". La justícia espanyola té aquesta virtut constitucional, jutja totes les princeses com a princeses i els plebeus com a plebeus, tothom igual quan és igual: uns condemnats a Suïssa i els altres, per justa equitat, alliberats dins la presó.

Però de Guindos, el ministre, va estar impecable contradient Rajoy; segons ell la recuperació de l'economia espanyola ens ha situat al nivell de fa una dècada, o sigui, hem estat deu anys en recessió amb un deute que aleshores ja era impagable i en aquest temps hem perdut el 30% del PIB i hem acumulant un endeutament que ni els nostres nets ni els besnets ni els rebessnets, per molt que treballin fent feina, amb prou feines podran fer front als interessos del deute. Per als joves: **un sopar de duro** en saviesa popular vol dir: *fanfarronada o fet de poca volada presentat com a magnífic, falsificant els fets per provocar admiració en els oients*. Arribat en aquest punt em pregunto de quins set sous es refia Rajoy per aixecarnos la camisa amb els seus **sopars de duro**? Si aquesta és la moneda de canvi per callar el referèndum, clamem: **referèndum o referèndum!** Ara més que mai.

HORES EXTRES

Joan Maresma Duran

Vespre a l'oficina de comptabilitat. El Josep apaga l'ordinador, agafa la motxilla, s'aixeca de la taula i veu l'Antoni, el seu col·lega, encara davant de l'Excel.

– Me'n vaig. Vols que et porti?

– Sí, jo també me'n vaig. Em dones vint minuts?

– Estàs de guàrdia, Antoni? Són ja dos quarts de nou... Que estàs acabant?

– La veritat és que estic començant...

– Començant?

– Em comencen les ganes d'anar a cagar...

– Llavors, vés-hi, caram.

– No... No en tinc gaires ganes ara mateix... Tinc només una lleugera voluntat d'anar de ventre... És diferent... Per això et demanava els 20 minuts...

– Però en deu minuts arribem a casa teva... No et pots aguantar?

– És més que possible. Però jo no sóc un babau, oi que no, Josep?

– Un babau? Què vols dir?

– Mare de Déu... Sembla mentida que treballis a la comptabilitat... Fes els comptes... Jo guanyo uns 1.500 euros al mes aquí. O sigui, 1.500 euros per 22 dies útils. Són uns 70 euros al dia.

Entro a les 9 del matí i surto a les 7 del vespre. Si traiem l'hora de dinar, em passo 9 hores aquí. O sigui que surt a 7,80 euros per hora. No és gaire.

– Molt bé... I?

– Com que "I", Josep? Em passo una hora al dia en el bany d'aquesta maleïda empresa. Saps el que vol dir? Que cago i guanyo diners. No veus la bellesa d'aquest fet? Cada dia cago a l'empresa durant una hora... Veig els vídeos del *Whatsapp*, tafanejo el *Facebook*, consulto les accions del banc i no gasto res perquè aprofito el wi-fi d'aquí...

– Felicitats, Antoni... Estalvies quasi 8 euros! Antoni for president! Nobel d'economia... Perdona'm... No estalvio 8 euros per una hora amb els meus fills petits a casa.

– Llavors potser no hauries ni de sortir de casa... Perquè 8 euros poden semblar no-res, però ja és possible comprar un paquet de bolquers o un *Dixan*... I això que no he calculat el paper higiènic, eh?

– Ja... Però saps que això es convertirà en una merda, oi? Merda en el sentit que descobriran la teva història aquí...

– No, home, no! Si hi ha alguna cosa que es perdona per aquí és la merda... Si algú em busca a la taula i no hi sóc i diuen que no em trobo bé, ja pensen que estic fent teatre per sortir més aviat. Si estic dinant, potser pensaran que sóc massa estona al carrer o amb una amant... No puc ni anar a beure aigua que ja pensen malament... Ara, si veuen que el paio està cagant, es veu com una humiliació afegida... "És al vàter, assegut, amb les calces abaixades, cagat, brut"... I allí hi ha una cerimònia, una litúrgia. Les persones respecten la merda perquè viuen això, m'explico?

– Ho entenc... Encara no he entès ben bé el teu plantejament en tota aquesta història fins ara... Ja hem complert amb l'horari d'avui... És això?

– Ja he cagat. M'agunto ara perquè una cadada a aquesta hora és addi-

cional.

– Addicional?

– Hora extra, collons! Llavors la cagada surt a 12 euros. Més el bitllet de tren que no pago ja que em portes tu, 6 euros. Més els 7,80 que ja he cagat més aviat... Uns 25 euros per dia... O sigui 550 euros al mes, Josep.

Silenci... El Josep pensa... l'Antoni s'aixeca de la taula, s'apropa a l'amic i li xiuxiueja:

– A la nevera hi ha uns *Activia* caducats...

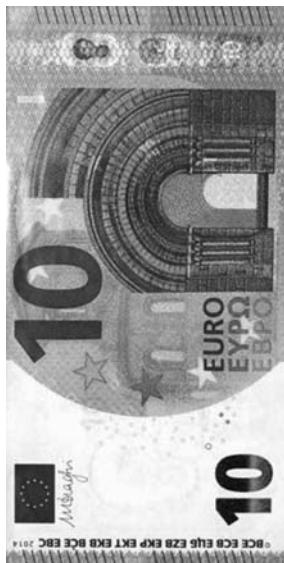
El Josep es treu la motxilla, la torna a la cadira i cedeix...

– Bé. Sortim a les 21:00.

– Ah, nano... I si sortim a les 21:30? L'*Activia* és de pruna... Causa una cagarel·la espantosa...

Adaptat d'una història que em van explicar els meus alumnes...

PD. La mare en fa 84 el dia 17. Moltes felicitats!

COMERCIANTS DEL CARRER ST. MIQUEL

**CLÍNICA
DENTAL**

Dr. A. Claville Ingles

Col·lagiat núm. 910

Dr. G. Claville Forch

Col·lagiat núm. 4.850

Sant Miquel, 28
93 555 63 64

**CENTRE
VETERINARI
EL MASNOU**

**Urgències 24h
93 555 73 52**

Horari de dill. a div. de 10 a 20
Diss. de 10 a 14 i de 17 a 20

St. Miquel, 9 el Masnou 93 555 73 52
cvmasnou@gmail.com

**ASSESSORIA
IGLESIAS**

Fiscal. Laboral
Comptabilitat
Assegurances
Gestió immobiliària
i trànsit

Sant Miquel, 21, A-baixos
Tel 93 540 40 53

ROCA
Xarcuteries

Sant Miquel, 25,
93 540 88 02

Mercat Municipal
parada, 41,
93 540 10 61

El Masnou

matalasseria

Grau

Descans

Llar

Puericultura

Sant Miquel, 6.

93 555 15 38

matgraumasnou@gmail.com

Ptor. Domènech Farré, 3
El Masnou
610 01 93 65 · 93 555 67 74
4colors.cat

El Clip
papereria

Material d'escola
Material d'oficina
Fotocòpies b/n, color
Còpies de plànols
Manualitats Belles arts

St. Miquel, 15 · 93 540 06 87
elclip2010@gmail.com

**Reparació
en general de
l'automòbil.**

**Mecànica
Xapa
Electricitat**

Sant Miquel, 10 el Masnou
Tel 93 540 34 36 · Fax 93 540 60 47
info@asm.cat · www.asm.cat

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Et proposem de venir a cantar a la *Coral Xabec*; hi seràs ben rebut.

Hi tindràs lloc com a tenor o com a baix o bé com a soprano o com a contralt.

Anima-t'hi i vine a provar la veu qualsevol dimarts abans de començar l'assaig, o sigui,
una mica abans de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

Vivències

Pep Parés

De nom Llibertat

L'altre dia un amic meu i jo vàrem fer una cantada en una residència d'avis a Palafrugell. La intenció és fer passar l'estona i trencar la monotonia d'aquests centres on els dies es cavalquen els uns als altres sense sorpreses, sovint sense il·lusions.

Per acostar-nos als avis ens servim de la música, aquesta mena de memòria paral·lela dels nostres records.

El meu amic i jo hem pogut comprovar algunes veritats sobre aquesta memòria musical. Perquè, fins i tot parlant de l'Alzheimer, i malgrat la devastació que aquesta malaltia provoca al cervell i, en particular, en la memòria, una gran part dels malalts conserva els seus records musicals fins i tot en les fases més tardanes d'aquest mal. No saben ni dir el seu nom, però recorden i canten una cançó quan l'escolten. Ara un estudi assenyala les possibles causes d'aquest fenomen: la música, la guardem en àrees cerebrals diferents de les de la resta dels records.

Fàtima Pérez-Robledo, musicoterapeuta de la Fundació Alzheimer España, diu que els records que més

perduren són els que estan lligats a una vivència emocional intensa i justament amb el que està més lligada la música són les emocions, i l'emoció és una porta al record.

Nosaltres solem cantar cançons antigues, al gust d'aquest públic tan concret (La fadrina va a la font, L'hereu Riera, Quizás, quizás, quizás; Cielito Lindo, Qué será, será; El ball de Sant Ferriol, Se va el Caimán, Volver; Vell pescador, La bella Lola, Adiós con el corazón, El ball de la civada, La Tarara, El negro zumbón, El meu avi...). Ja veieu per quins registres ens movem. Però sembla que fan efecte.

Quan cantem, alguns avis ni poden moure el cos, però els seus llavis segueixen la lletra de la cançó i aixequen la mirada fins a trobar-nos. És gratificant.

Tinc al cap la veu d'un home, assegut en una cadira de rodes, indiferent, com si passés de tot, que va començar a cantar a mitja cançó. Era tot un tenor, amb una veu portentosa que eclipsava les nostres veus normals quan ell intervenia. Vaig recordar unes paraules de Joan

Brossa quan deia que en el món del cant hi ha dues classes d'artistes: els cantants i els microfonistes. Aquest home era tot un cantant, malgrat no haver participat en sa vida en cap entitat musical.

També hi havia una dona de qui tothom deia que tenia una gran veu. Li vaig preguntar el nom. Es deia Llibertat. Tot seguit li vaig dir: Nascuda a l'any 36 o 37? I sí, era nascuda a l'any 1936, tot just encetada la guerra civil. Quantes dones i homes van lluir noms de pila que manifestaven una postura clara dins dels anhels d'aquell temps: Llibertat, Democràcia, República, Fraternitat...

Doncs bé, tornant a l'acte que comentàvem, amb la Llibertat vam cantar una bona estona. Quanta sensibilitat apareix de cop i volta sentint cantar! El cos madur agafa força perque la veu no envelleix tan de pressa. És una alenada d'aire fresc, vital, que ens restitueix la persona. I és que la música fa miracles! Tots som la història col·lectiva, però cadascú de nosaltres podem ser una bona sorpresa per als altres!

Foto: Pilar Villabona

La punta de la llengua (86) *Esteve Pujol i Pons*

De tant en tant es parla del 23F, el 9N, el 20N, l'11S... i de qualsevol altra data que comporti una xifra i la inicial del mes. I dissortadament se sent la lletra pronunciada amb fonètica castellana: 23EFE, 9ENE, 20ENE, 11ESSE...

Cal recordar que el nom correcte d'aquestes lletres és aquest: EFA, ELA, EMA, ENA, ERRA, ESSA. És a dir, en els dialectes orientals, com el que acostumem a parlar per aquesta rodalia, el nom d'aquestes consonants acaba amb el so de vocal neutra, amb el mateix so final de PARE, MARE, AIRE, FUSTA, PATATA, TERRA...

Això val, és clar, tant si diem una data com quan simplement pronunciem el nom d'aquestes lletres: baf acaba amb EFA, pèl amb ELA, fem amb EMA, nen comença amb ENA, roc amb ERRA, sol amb ESSA...

I aprofito l'ocasió per recordar que la lletra C es diu SE, no pas amb una C castellana; hi insistiré el mes vinent.

Val la pena de fixar-s'hi.

Històries de la vila

Joan Muray

1918 – CARRER DE LLUÍS MILLET

Fotografia de l'acte de descobriment de la placa, el 30 de juny de 1918

L'any vinent farà cent anys que la vila del Masnou va honorar, en vida, el mestre Lluís Millet i Pagès (el Masnou 1867-Barcelona 1941); però, com que enguany celebrem el 150è aniversari del seu naixement, m'avanço i comento els actes amb els quals es va celebrar tal esdeveniment.

De totes maneres, al Masnou tenim una forma particular d'esmentar els anys que fa que aquest carrer porta el seu nom, diríem que fa *nauranta-nou* anys.

Aquest carrer, fins a aquell moment, es va dir *calle del Lavadero*, i aquest fet va ser causa d'una curiosa anècdota protagonitzada pel mestre Antoni Nicolau i Parera (Barcelona 1858-1933), compositor i director d'orquestra, molt amic del mestre Millet. Un cop que va venir al Masnou a veure'l, no sabia on hi havia el carrer, i va anar preguntant-ho a la gent; però, atès que era força conseqüent amb la seva catalanitat, ho preguntava dient *Sap on és el carrer del safareig?* I ningú no

sabia donar-li'n raó, fins que, al cap d'uns quants intents, la persona a qui ho preguntava, li feu alhora una pregunta: *A qui busca?* I va contestar: *El mestre Millet!* I li respongué *Haver-ho dit que buscava el carrer del Lavaderu!*

L'Ajuntament, amb data 6 d'abril d'aquell any, havia acordat donar el nom del mestre Millet al carrer on havia nascut. Aleshores la casa tenia el núm. 11 i ara és el 44.

Per dur a terme l'homenatge, van nomenar una comissió, constituïda així:

- Per l'Ajuntament: Pere Sust, Jaume Pagès, Jaume Itxart i Gabriel Sanjua
- Pels estiuiejants: Pere Sensat i Pere Arnó
- Pel Casino: Jaume Maristany (fill) i Silveri Fàbregas
- Pel Centre Coral (Casinet): Josep Estrada i Nicolau Baucells
- Per La Calàndria: Josep González i Francesc Rosés
- Per Gent de Masnou (associació

nacionalista): Jaume Fuentes i Lluís Suñol

- Per la Cooperativa Tèxtil: Pere Rosés i Joan Solís

El primer dels actes seria el descobriment de la placa amb el nom del mestre, placa de marbre blanc, que

Idem (sector central, amb el mestre Millet i autoritats)

duia la inscripció següent: «Carrer de Lluís Millet, 6 d'abril de 1918».

A quarts de dotze va sortir de l'Ajuntament la comitiva, que aniria fins al lloc on hi havia la placa. L'encapçalava l'Orfeó Mataroní, dirigit per Mossèn Josep Molé, precedit per la seva senyera; després hi anaven les societats La Calàndria i Centre Coral, veïns i estiejants, i finalment la presidència, encapçalada pel Diputat a Corts, Carles de Fortuny, l'alcalde accidental, Jaume Pagès i Pla, el rector, reverend Francesc J. Raventós, el Comte de Lavern i l'homenatjat. Però hi hagué un convidat inoportú: la pluja, que feu dispersar la gent i amagar-se en pogueren.

Per sort fou un ruixat de curta durada i es pogué tornar a formar la comitiva i arribar al xamfrà actual del carrer Lluís Millet amb el de Rector Pineda, on s'havia erigit una tribuna esplèndida (tal com veieu a la imatge), on es col·locaren les autoritats i es feren els parlaments.

A la tribuna, a més de les persones abans esmentades, també hi havia Mn. Santiago Oliveras, ecònom de Montgat, el Dr. Jaume Guerra Estapé, José de Zulueta, Enric de Tubau, Lluís Valeri, Josep Marín, Francesc Millet (germà del mestre), l'Ajuntament en ple i altres persones. Entre el públic proper a la tribuna hi havia noies i senyores, tant del poble com dels estiejants.

L'acte va començar amb la lectura d'adhesions a l'acte, feta pel Secretari, Lluís Suñol, de Francesc Cambó, Marquès d'Alella, Roman Fabra, i dels orfeons de Manresa i de Granollers.

L'alcalde accidental va llegir l'acord consistorial de donar el nom del mestre Lluís Millet al carrer del *Lavadero*.

El Comte de Lavern va pronunciar unes frases enaltint la personalitat de Millet, dins la tradició artística de Catalunya, que ha connectat amb l'ànima de la nostra terra.

El diputat Carles de Fortuny va mostrar-se molt satisfet pel fet que aquell acte havia unit, sense distinció de classes, tot el poble al voltant de la figura del mestre Millet, fill predilecte

de la vila, que se sent orgullós amb cada nou èxit que aconsegueix amb l'Orfeó creat per ell.

Finalment parlà el mestre Millet, llegint uns fulls breus, als quals recordava els anys d'infantesa passats per aquell carrer, i els triomfs obtinguts amb l'Orfeó, i manifestà que eren deguts als esforços del Masnou i a l'ambient sa i català que s'hi respira, el qual li permeté dur a terme la seva obra artística.

El públic va rompre en generosos aplaudiments i visques, especialment dedicats al mestre Millet.

Després es va descobrir la làpida que donava nom al carrer, que era coberta amb la bandera catalana, amb nous aplaudiments del públic bo i victorejant el mestre.

L'Orfeó Mataroní va interpretar aleshores, davant de casa del mestre, el Cant de la Senyera enmig d'un nou xàfec d'aplaudiments.

Un cop finit, la comitiva d'autoritats i públic es dirigí cap a la Casa Benèfica, on es va descobrir una altra làpida, aquesta dedicada al fundador de l'Asil, Pau Estapé i Maristany, així com la inauguració d'una tómbola, que era de beneficència per a l'entitat, i que fou un èxit.

De nou la comitiva es posà en marxa cap a casa del mestre, on se serví un *lunch*. I van anar a continuació cap al Centre Coral, on serviren un vermut. Eren prop de les dues quan un centenar de comensals celebraren el ban-

quet previst, amb l'assistència, a més de tots els citats anteriorment, dels següents: Matalí, Sanjuan, Civil, Noguera, Pagès, Parés, Fàbregas, Coll, Baucells, Duran, Jové, Vilà, Rosés, Fuentes, Arnó, Isidre i Jaume Maristany, Josep Maríné, Dr. Fontanills, Jaume Pagès, Carles Maristany, Diputat a Corts Miracle, Felicià Coll, Joan Llompallas, Gerard Millet, Josep Montserrat per la Unió Catalanista de Mataró, Joan Batalla de Vilassar de Mar, Xavier Sastre i altres.

Després de les postres, el senyor Ferrer va dirigir unes breus paraules d'homenatge al mestre, i el senyor Boda, secretari de l'Orfeó Català, va llegir unes sentides paraules, que foren un himne d'honor a l'insigne mestre.

Acabat el banquet, tothom va fer cap al baixador d'Ocata per rebre l'Orfeó Català, que arribava al complet, les tres seccions, per afegir-se a l'homenatge que es feia al seu director i fundador.

Arribà aquest a les quatre i deu, i començà ja el concert davant mateix de l'Ajuntament interpretant el Cant de la Senyera, per després dirigir-se al teatre del Casino, on se celebraria el concert d'homenatge, que seguí l'ordre següent:

PRIMERA PART: El Cant de la Senyera, La nina i el moliner, El con-

El mestre Lluís Millet, en una imatge d'aquell temps

trabandista, Sant Josep i Sant Joan, El pardal, La dama d'Aragó, El fill de don Gallardó, Cançó del lladre, Els fadrins de Sant Boi, El noi de la mare i Corpus.

SEGONA PART (secció d'homes): El somni d'una verge, Els remers del Volga, El pastoret i Cançó dels nois.

I conjuntament totes tres seccions: La sesta, La mort, Credo de la missa del papa Marcel i Els Segadors.

Després del concert, l'alcalde accidental, senyor Pagès i Pla, va imposar a la senyera de l'Orfeó una riquíssima corbata, brodada a casa de Jaume Maristany per les noies següents: Eulàlia Sensat, Madrona Font, Rosa Sensat, Simforosa Oliver, Hortènsia Planas, Rosa Suñol, Carme Jover, Teresa Estapé, Pepita Curell, Angeleta Matalí, Teresa Coll, Mercè Maristany, Isidra Isern, Pepita Sensat i Prudència Ferrer, dirigides per Jaume Llongueras.

La corbata havia estat començada el dia de Sant Joan (24 de juny) i acaba-

Carrer de Lluís Millet

da el dia abans (29 de juny). Porta una llegenda que diu: A L'ORFEÓ CATALÀ, 30 DE JUNY 1918. HOME-NATGE DE MASNOU AL MESTRE MILLET.

No cal dir que l'Orfeó fou clamorosament aplaudit, dins aquell teatre del

Casino, ple a vessar, alhora que va deixar un grat record a tots els qui hi foren presents.

FONS CONSULTATS

- Hemeroteca del diari La Vanguardia
- Arxiu Biblioteca Joan Muray

No totes les portes són iguals!

● DEMANEU INFORMACIÓ ●

Polígon Buvisa · Teià · C/ Indústria 14 · 93 555 93 88
www.automatismesenric.com

Una oportunitat única contra l'atur juvenil

Crear el nou Estat català generarà uns 50.000 llocs de treball i podrà fixar un salari mínim que posi fi a sous de misèria

Modest Guinjoan. Economista

El pitjor problema de l'economia en els darrers 10 anys ha estat, sense cap mena dubte, l'alt nivell d'atur. Taxes del 26% (2013) són un fracàs per un doble motiu: 1) perquè en cap país del món avançat s'hauria permès, i 2) perquè cap país hauria actuat amb la passivitat i la resignació amb què ha actuat l'Estat espanyol. I, si per al conjunt de la població activa la taxa d'atur ha estat altíssima, per als joves de menys de 25 anys encara ha estat molt pitjor: al 2013 va assolir a Espanya el dramàtic registre del 55,5%.

A Catalunya les dades també han estat dolentes, però no tant i han evolucionat millor. Agafant les dades més recents de l'EPA (2016), la taxa d'atur dels menors de 25 anys es va situar en el 34,3%, (46,7% a la resta de l'Estat) gràcies a la recuperació econòmica en curs. Però vaja, estem parlant d'uns nivells que a Àustria, a Dinamarca o a Alemanya, per exemple, haurien provocat un estat d'emergència nacional i un pla de xoc. A Espanya no; al 2016 encara es conviu amb un atur global del 19,6%, a Catalunya del 15,7% i a la resta d'Espanya (sense Catalunya) del 20,4%.

Una Catalunya independent permetria millorar aquests mal registres crònics, que en el cas dels joves el qualificatiu més suau seria d'escandalosos? Doncs dependria de la política empresarial que seguís l'Estat català i també de la seva política laboral.

De moment tenim una cosa a favor: les taxes d'atur en el punt de partida de la independència són més baixes (4,7 punts percentuals per al conjunt d'actius i 12,4 punts percentuals per als menors de 25 anys). D'altra banda, és evident que l'economia catalana té una musculatura molt important, amb més 250.000 empreses, amb una orientació clara cap a mercats internacionals, amb un bon sistema d'innovació, entre altres característiques que la fan viable. El sector públic també en seria de viable, com és prou conegut. Ara bé, per reduir l'atur general i el juvenil no n'hi

ha prou amb un estat sanejat i una base productiva i exportadora.

Amb Estat propi, com a mínim tres coses ens anirien a favor: 1) crear les estructures d'Estat que farien falta comporta generar segons algunes estimacions 50.000 nous llocs de treball; 2) l'Estat català disposaria de competències plenes en matèria laboral, cosa que ara no té i va a remolc de l'espanyol, que no és precisament un model a seguir; 3) l'Estat català podria fixar un salari mínim en línia amb el que tenen els països de nivell de desenvolupament semblant, i començar a deixar de competir a base de sous de misèria, especialment entre els més joves.

La independència no és la garantia d'èxit de situar l'atur juvenil en un nivell digne, però sí que és, no en tinguin cap dubte, una oportunitat inigualable per aconseguir-ho.

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

La dictadura argentina apropiada a joves i adults

Paula Bombara (Bahía Blanca, Argentina, 1972) és una escriptora que s'ha especialitzat en literatura infantil i juvenil i en divulgació científica, ja que és bioquímica. La seva primera novel·la, adreçada a un públic juvenil però aptíssima per a tots els públics, *El mar y la serpiente* (2005), té una base autobiogràfica evident, ja que ens explica la història d'una nena que a tres anys, i d'un dia per l'altre, veu desaparèixer el pare de la seva vida i tot canvia al seu voltant. Gairebé és així com comença *El mar i la serp* (1), que ara podem llegir en català en la traducció de Bel Olid, editada per Pagès. Es tracta d'una obra "dolça i dura, tendra i esgarrifosa, delicada i contundent", per dir-ho en paraules del crític i escriptor Roc Casagran. Una obra que comença, com hem dit, amb la desaparició del pare, quan la protagonista, i alhora la narradora, té tres anys; continua amb la descoberta de la veritable història de la desaparició, quan ja en té cap a dotze, i s'acaba amb l'assumpció del fet, al moment

que és capaç de fer-lo públic, de treure's del damunt aquell secret que li pesa com una llosa, quan en té cap a catorze i la democràcia sembla força consolidada al seu país. Una obra plena de vida, malgrat que la mort, o millor dit la desaparició d'un ésser estimadíssim, hi és sempre present, com una boira persistent que no pot aixecar-se. Una obra que, entre molts altres mèrits, té el d'apropar-nos un

retall d'història particular (la de l'Argentina de la dictadura que es va iniciar amb el cop d'estat del 1976) i alhora universal, ja que tots els qui han vist desaparèixer algun ésser estimat i no l'han pogut ni tan sols enterar, en qualsevol racó del món i en qualsevol època, s'hi sentiran identificats del tot. Una obra de denúncia contundent, però que alhora és un cant a la vida, perquè, com hi trobem en més d'una ocasió, "no podem canviar el passat. El que sí que podem fer és recordar que ens falten injustament." (p. 108) Aquest recordar, aquest recuperar per entendre i per entendre'ns és el que trobem en tots els moviments de recuperació de la memòria històrica, sigui a l'Amèrica del Sud, als Balcans, a Síria o a la nostra guerra civil. Un llibre ben actual, perquè és carregat d'humanitat. Si hi afegim que està d'allò més ben escrit i ben estructurat o que l'autora hi utilitza tota una sèrie de recursos literaris i lingüístics d'allò més ben trobats i apropiats a l'edat de la protagonista, entendreu per què us recomanem sense matisos aquesta novel·la breu, però intensa i literària al cent per cent.

(1) Paula Bombara. *El mar i la serp*. Editorial Pagès (Col·lecció "Nandibú Horitzons", 1), Lleida, 2016. 109 pàgines. Traducció de Bel Olid.

VOLS FER TEATRE?

T'agradaria descobrir el que ets capaç d'expressar amb el teu cos i la teva veu?

Ets dels qui agrada jugar a ser un altre?

NO HO DUBTIS.

VINE A GENT DEL MASNOU I... ACTUA!

Telèfon de contacte:

627 63 00 82 (Oriol Colomer)

CURSETS DE GAITA

Informació a Gent del Masnou

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

h o c r o c f a n t à s t i c a
b o n h e r r e t a

Ve de la pàgina 5

d'aquesta barreja en pot sortir, si ho sabem fer bé, un fantàstic combinat.

Aquest territori serà el que

els seus habitants vulguin que sigui, peti qui peti, aquesta és la gran carta de la democràcia i la voluntat.

Penso que ningú no es pot erigir com a portador de la veritat, però que tothom pot fer-se defensor de la raó i el respecte.

Entenc el seu sentiment, Àngel, i estic convençut que vostè tampoc no trencaria

els meus; potser el que falta, una mica per part de tots, és fer, com diuen a Irlanda mentre es beuen unes cerveses, *que no hi ha desconeguts, sinó amics per conèixer*.

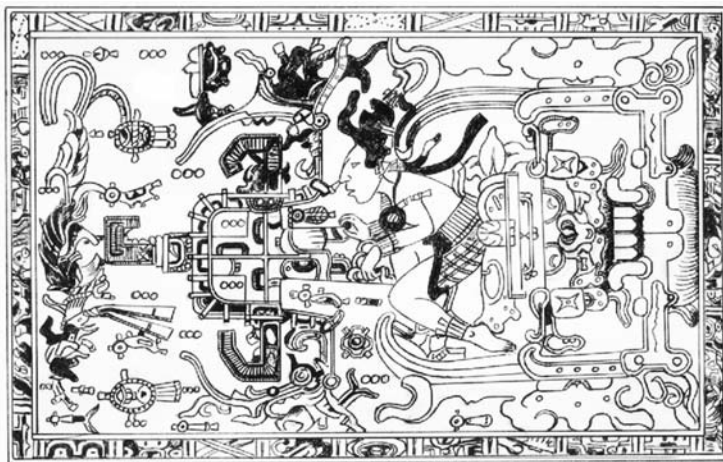
Lluís Valls Mari

L'ASTRONAUTA DE PALENQUE

Josep Condeminas

-Quan a l'any 1942 l'arqueòleg Albert Ruz Lhuillier va descobrir el Temple de les Inscripcions i, molt concretament, la tomba de K'inich J'anaab Pakal, el fundador de la ciutat maia de Palenque, mai no s'hauria imaginat l'enorme repercussió mundial que tindria aquest descobriment. Si de per si ja era important haver trobat una tomba dins un Temple –ja que, a diferència dels egipcis, que enterraven alguns faraons dins les piràmides, entre els maies no n'era costum–, haver trobat aquesta tomba dins el Temple és que devia ser d'un personatge molt important. Però la sorpresa més gran no era l'enterrament en si, sinó la seva làpida, un monòlit de 3,79 metres de llarg per 2,20 d'ample, així com de 25 centímetres de gruix i d'un pes aproximat de cinc tones. La làpida estava esculpida representant un home, Pakal, conduint, aparentment, un artefacte volador o coet, inaudit! El científic rus A. Katsantsev no va tenir cap dubte que es tractava d'una nau espacial, a l'igual que José Álvarez, director d'Es-tudis Avançats. Ara, el qui més va di-vulgar aquesta teoria va ser l'escriptor suís Eric Von Däniken, a més d'afirmar que en el passat extraterrestres havien intervingut a la civilització.

La comunitat científica va posar el crit al cel i va desmentir categòricament aquesta eixelebrada teoria. D'acord amb la creença maia, la làpida de Palenque mostra Pakal baixant a l'inframon per lluitar i destruir els senyors de la mort. El sobirà emergeix de la gola de "Sak Baak Naah Chapaat", monstre de l'inframon, i ho fa a través del tronc de l'Arbre Sagrat, que encreua els tres plans còsmics: l'inframon, el terrenal i el

celeste. L'arbre és creuat per una serp de dos caps i, en la seva forma d'ocell, el déu "Itzamnaaj" es posa sobre l'arbre. Molt resumida, aquesta és l'explicació racional dels arqueòlegs. Ara, l'opinió dels qui defensen la teoria de l'astronauta indica que la postura de Pakal recorda la d'un pilot abans de l'enlairament, la seva mirada està alerta cap endavant com la d'un pilot. Les mans semblen estar manipulant uns comandaments. Les cames i els peus tenen una actitud dinàmica, com si controlés uns pedals. Al voltant de Pakal les formes fan pensar en peces mecàniques: tubs, panells, cargols... que componen la forma idealitzada d'un coet espacial. La mateixa NASA va assenyalar setze punts coincidents amb el mòdul de comandament d'una càpsula espacial contemporània.

La interpretació dels arqueòlegs té arguments molt vàlids, però no per això ha de ser l'única a considerar. A la mitologia de les cultures de Mesoamèrica hi

ha una divinitat molt important com el Quetzalcóalt o Kukulkan per als maies. Segons la tradició, aquest va baixar del cel mitjançant una serp emplomada que, en una interpretació moderna, podria ser un coet o nau. A l'igual que altres sobirans de l'antiguitat, Pakal era considerat un déu i, per tant, tot sembla indicar que la figura de la làpida podria representar el seu retorn com a Kukulkan al cel. Aquesta teoria és recolzada en la presència de l'ocell a l'extrem alt del coet o Arbre Sagrat, un Quetzal, que per als maies representava el vol còsmic. També sembla increïble que per il·lustrar aquesta escena, els artistes maies hagin posat nombrosos detalls que corresponen a característiques tècniques massa semblants a les dels actuals vols espacials. Simple casualitat o és un exemple real? La polèmica està servida.

Fonts consultades: El llibre *Arqueologia de las ciudades perdidas* i Internet.

FES-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com • www.gentdelmasnou.cat

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

El mes cinc

Mentre la nostra actriu masnovina Carme Pla estrena el divendres 5 de maig el punyent monòleg *Tractat de blanques* d'Enric Nolla, amb direcció de Marc Molina, a Can Gassol (Mataró), el mes comença a desplegar les seves noves posades en escena.

Jordi Prat i Coll dirigeix uns actors fantàstics (Rosa Boladeras, Joan Negrié, Miranda Gas, Victòria Pagès, Anna Alarcón i Albert Triola) a partir del 5 de maig (fins a l'11 de juny del 2017) a La Villarroel. Hi porten a escena *Els tres aniversaris* (Villa Dolorosa) de l'autora alemanya Rebekka Kricheldorf (n. 1974), una adaptació moderna del text de Txékhov *Les tres germanes*, amb traducció de l'actor Joan Negrié. L'autora, Rebekka Kricheldorf, viu actualment a Berlín. Va estudiar Filologia Romànica a la Universitat Humboldt i Escriptura Dramàtica a la Universitat de les Arts de Berlín. Ha escrit nombroses obres per a diversos teatres, com l'*Staatstheater de Stuttgart*, l'*Staatstheater de Kassel*, el *Theaterhaus de Jena*, el *Theater am Neumarkt de Zuric*, l'*Staatstheater de Bern* i el *Deutsche Theater de Berlín*. El 2004 va ser autora resident del *Nationaltheater de Mannheim* i del 2009 al 2011 assessora artística i autora resident del *Theaterhaus de Jena*. Així doncs, anem-hi per estar ben al dia de la nova dramaturgia europea.

Mentre l'actor badaloní Jordi Díaz, autor del llibre *Manual per lligar* (Columna, març del 2006), encara la recta final (fins al 4 de juny) de representacions al Club Capitol (sala 2) del monòleg còmic *Els homes són de Mart i les dones de Venus* de Paul Dewandre (n. 1961), tenim dues noies que viuen damunt d'una balena adornada. Estem fent referència a l'espectacle *Yo quería ser una chica Almodóvar pero dejó de tener sentido*, que aterra al Teatre Tantarantana (Àtic 22) fins al diumenge 7 de maig: una creació col·lectiva, una metàfora perfecta de l'anestèsia social que pateix la nostra generació. Amb Laia Alberch (n. 1987) i Paula Ribó (*The Mamzelles*), 70 minutets, a 10 euros: no hi falteu.

Mrs. Brownie és un musical en català produït per Teatre Nu (www.teatrenu.com) que ens animarà de ben segur els dilluns nit. Amb dramaturgia i direcció de Víctor Borràs, l'actriu/cantant Laura Guiteras i el pianista/actor Abel Boquera diverteixen clarament a El Maldà (Pi, 5), amb els titelles de mida humana fets per Martí Doy que ens mostren a escena una diva negra EUA impressionantment marxosa.

Cròniques

DIUMENGE DE RAMS, I LA CORAL HI CANTA

Esteve Pujol i Pons

No hi podíem faltar i no hi vam faltar. Diumenge de Rams al matí, ja cap al migdia, a la Parròquia de Sant Pere. Sol espaterrant. Bosc flamejant de palmons, palmes, llorer i olivera.

Quan la processó entra a l'església, el Graduale –que precisament vol dir cant de camí– *Locus iste*, d'A. Bruckner, acompanya el poble fidel, que reviu la multitud entusiasmada de Jerusalem entrant a la Ciutat Santa; hosanna, hosanna al fill de David; beneït el qui ve en nom del Senyor!

Ja a la Litúrgia de la Paraula i abans de la proclamació de l'evangeli, *A vós vull acostar-me*, coral 23 de la Passió segons Sant Mateu, de J.S. Bach. I intercalats a la lectura bíblica de la passió de Jesús, *Kyrie, eleison* –fragment de la Messe in D-G–, de K. Kempter; *Pater, dimitte illis* –primera de Les set paraules de Jesús a la Creu–, de J. Haydn; i començament de l'*Stabat Mater*, de F. Schubert.

Per a la proclamació del resum de la Fe cristiana, el *Credo* de Kempter, de la Messe ara mateix esmentada, és vigorós i convincent.

Durant la processó de les ofrenes, l'*Ave Maria*, de C. Frank; dolç embelliment de l'ànima i dels sentits.

Ja en la Pregària Eucarística, el *Sanctus-Benedictus*, de Kempter. I també de la mateixa missa, l'*Agnus Dei*, a la fracció del pa.

Al llarg de la processó de la comunió, l'*Ave Verum*, de W.A. Mozart; i l'orquestra també ens va oferir el *Consummatus est*, penúltima de Les set paraules de Jesús a la Creu, de Haydn. Calia un comiat adient a la celebració i va ressonar, vibrant, *Canticorum iubilo*, de G.F. Händel.

Montserrat Llagostera a la batuta com sempre.

Ja és tradició, des de la fundació de la nostra Coral, que, en acabar, cantem a les escales del temple parroquial i en deixem testimoni gràfic: va tornar a sonar amb joia el *Canticorum iubilo*.

I endavant les atxes!, que cal anar perfilant les cantades de l'Any Lluís Millet, que ens esperen a la cantonada, que ja hi som, vaja.

Som

Com ho podem fer perquè siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes...

Oriol Lugo

Psicòleg & Coach Executiu i Personal. Expert en Teràpies Neurocientífiques
www.oriolugoreal.com · <http://owlinstitutpsicologic.com/>

ELS 7 HÀBITS DE SALUT D'ALAMEDA

Portar una vida sana és el que es porta ara. Però, a què ens referim amb això? Com aconseguim materialitzar una cosa tan abstracta com és el fet d'estar sa? Belloc i Breslow (1972) van fer un estudi longitudinal (7000 persones) per examinar la relació entre les taxes de mortalitat i el comportament de les persones. El resultat va ser: 7 hàbits de salut que encara segueixen incrementant exponencialment l'esperança de vida de les persones.

1.- Esmorzar cada dia

S'ha acabat el trist got de llet o de suc. Gaudeix d'un bon entrepà o d'unes peces de fruita. Comença el dia amb l'estómac ple.

2.- Menjar amb moderació, sense "picar" entre hores

És preferible fer bé els àpats importants del dia i no substituir-los per barretes o "snacks". Cal intentar trobar el temps necessari per a la nostra alimentació. Pel que respecta a "picar", desfés-te de les temptacions que puguis tenir a casa.

3.- Mantenir un pes corporal segons les teves mesures

Davant del dubte visita el teu metge o

nutricionista. Ningú com ells no pot aconsellar-te millor. Vigila amb les dietes miraculoses que pul·lulen per Internet.

4.- No fumar

Fumar no està de moda. Hi ha formes més interessants de començar una conversa a part d'un avorrit "tens foc?". Parla amb els altres sobre quins esports o entreteniments practiquen, això et permetrà conèixer gent com tu, a la qual agrada cuidar-se.

5.- No beure alcohol o fer-ho només moderadament

Una copa de vi per al fi paladar pot ori-

ginar tot un esclat de sensacions. Una borratxera col·lapsa tots els teus sentits. Tu tries com vols que siguin els teus records.

6.- Fer exercici amb moderació

No és tant la quantitat que en fas en un dia com la voluntat de fer-ne cada dia. Comença de forma moderada i vés incrementant els teus esforços de manera progressiva. Menys és més.

7.- Dormir 7 o 8 hores diàries

El fet de descansar és un dels majors plaers per a molta gent. A més a més, és importantíssim per a la recuperació del teu cos i del teu cervell. No et privis d'un despertar ple d'energia i motivació.

Aquestes pautes, tot i ser del segle passat, segueixen igual de vàlides per al nou segle. La teva salut física, mental i emocional es troba a les teves mans, ja que cos i ment estan totalment entrellaçats.

Ha arribat l'hora de cuidar-se!

Frankfurt Parera

93 555 78 94

Als vespres fem comandes a domicili
Aïella, el Masnou, Teià i Premià de Mar.
De dimarts a diumenge de 20 a 22:30/23h.
Comanda mínima 15€

Prat de la Riba 98 (Cami Ral Ocata) el Masnou
www.frankfurtparera.com · frankfurtparera@hotmail.com

Ortin & Associats
Advocats

EN VENDA

**PARTICIPACIÓ DE
PLUMA D'AIGUA
AL MASNOU
(MINA CRESTA)**

Condicions a convenir
Contacte:
618 69 61 39, Mercè
Horari: dilluns a divendres
de 10 a 13 i de 17 a 19

**TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRAFIC**

Jaume I, 112
93 555 80 06/16 59
660 09 23 81
08320 El Masnou - El Marisme

En temps difícils una imatge i mil paraules

50 moments imprescindibles de la història de Catalunya

De Jaume Clotet

Editorial Columna. Barcelona 2014

Resumit del llibre per *Lluís Valls*

No conèixer el nostre passat ens fa ignorants de la nostra història.

Catalunya altre cop comença a aixecar-se; però per seguir caminant hem de saber quantes coses hem fet malament. Quins fets s'han repetit i repetit? Quants errors? No hi puc donar resposta, però intentaré explicar els fets. Per fer-ho, extractaré el llibre de Jaume Clotet "50 moments imprescindibles de la Història de Catalunya". Ho faig perquè crec que tothom ha de saber per què fem el que fem i diem el que diem.

Capítols anteriors: abril 2017 (1)Els ibers. (2)Arriben els grecs. Continuem.

Mosaic romà trobat a Cal Ros de les Cabres al Masnou.

La romanització

De la mateixa manera que Empòrion fou la porta d'entrada del món cultural clàssic a la Península Ibèrica, el seu port també va servir, amb les llances i els escuts romans, com a cap de pont de la romanització.

El 218 aC atracaven les naus romanes a Empòrion per atacar la rereguarda cartaginesa, que amenaçava Roma. La colònia grecoibera acollia amb cautela els nouvinguts ja que en un principi no els amenaçava a ells directament i van procurar mantenir-se neutrals entre les dues potències que es barallaven. Algunes tribus es van mantenir neutrals, però la majoria combatien en un bàndol o altre i la caiguda definitiva de Nova Cartago (Cartagena) 209aC fou el cop definitiu perquè els enemics de Roma fossin expulsats de la península.

En conseqüència la derrota definitiva sobre els cartaginesos va crear un buit de poder; així doncs la República Romana ho va aprofitar per romanit-

zar Hispània i annexionar-la als seus territoris. La majoria de pobles costaners ja estaven en gran part controlats per Roma, però la conquesta cap a l'interior fou més lenta. Algun poble celibers van resistir-s'hi prop de mig segle i reduïdes àsturs o càntabres fins pràcticament al segle 19 aC. El control efectiu del territori fou fet per la via del pacte o per la força i a més a més van exigir als grups nòmades ibers que abandonessin la vida a les muntanyes i els oferiren terres perquè s'hi establissin. Lligar els pobles a la ramaderia o agricultura era un bon sistema per tal que no es revoltessin i a canvi rebien beneficis i privilegis. Amb els anys algunes comunitats van rebre categoria de ciutadania llatina o en casos concrets plena ciutadania romana. Aquests tractament no eren temes menors ja que comportaven plena protecció del dret romà i progrés social. Al mateix temps Roma mantenia un flux constant de colons vinguts d'Itàlia i altres zones del seu control. Normalment eren legionaris retirats

del servei i que constituïen la base social més fidel al poder. Aquests colons van crear les conegudes vil·les romanes o granges, bàsicament d'explotació agrícola, situades normalment fora dels nuclis urbans. Les ciutats van esdevenir unitats bàsiques administratives i es van convertir en el centre polític, militar, cultural, econòmic, lúdic i social, si bé la majoria treballava al camp, la xarxa urbana estava planificada perquè tothom tingués una ciutat relativament a prop per a les seves preferències. Així doncs, la futura Catalunya complia aquest patró: Tàrraco, Bàrcino, Iluro, Beatulo, Blandae, Ilerda, Ileso, Vicus Ausonesis, Emporiae formaven, entre d'altres, una densa malla de ciutats.

Per lligar totes aquestes ciutats amb la resta d'Hispània i la península italiana es va construir una extensa xarxa viària: la Via Augusta unia Cadis (Gades) amb la mateixa Roma travessant tot el territori català de dalt a baix. A les vies principals hi havia cada mil passes un mil·liari, que donava informació del tram, qui l'havia construït i quant faltava per a la destinació. A més hi havia altres vies secundàries que unien ciutats costaneres amb l'interior, ponts i viaductes. Aquestes infraestructures servien per vehicular l'exèrcit, persones, mercaderies i recaptadors d'impostos i al mateix temps influïen en la romanització del país. Per coordinar i administrar tot el sistema van dividir Hispània en províncies: en la primera fase van establir-ne dues d'enormes: Hispània Citerior i Hispània Ulterior. La primera, fundada

Aqüeducte de les Ferreres a Tarragona

pels legionaris el 218aC.

Posteriorment aquestes províncies es van modificar i multiplicar, però la més important fou la província Tarraconense amb la seva capital Tàrraco sempre cobejada pels futurs líders polítics que volien arribar a Roma. Amb 6000 hectàrees i milers de persones Tàrraco fou una de les ciutats més importants de l'Imperi on ja hi havia blocs d'apartaments de lloguer, una autèntica revolució residencial i arquitectònica.

La romanització i llatinització fou determinant en la personalització catalana. Durant molts segles el bilingüisme va contribuir a configurar un llatí amb fortes influències lingüístiques indígenes. Aquesta característica pròpia de cada territori motivaria segles més tard el naixement de les llengües romàniques com el català.

El procés de romanització, però, va ser acceptat i poc traumàtic per a molts autòctons perquè assumir tot el nou sistema representava trencar amb el passat, però també oferia moltes oportunitats tant a la nova administració com a l'exèrcit o al funcionari provincial. Tota aquesta barreja, afavorida pel creixent nombre de matrimonis mixtos, va convertir la romanització en un moviment progressiu i natural, que va concloure aproximadament 200 anys després que les naus atraquessin al port d'Empòrion.

Indíbil i Mandoni

El mite d'aquests dos personatges s'ha mantingut viu gràcies a la ciutat de Lleida on se'ls homenatja amb una estàtua de bronze a la plaça Angelet i Garriga. La llegenda diu que eren germans, però això no té cap base històrica. És cert que Indíbil era cabdill ilerget i Mandoni un cap dels ausetans i, si tots dos eren parents, ho eren polítics ja que un dels dos era casat amb la germana de l'altre. Parents o no, els fets són els següents.

La Segona Guerra Púnica entre Roma i Cartago per aconseguir l'hegemonia del Mediterrani va alterar molt la vida política i d'aliances de les tribus iberes. La majoria de pobles dels primers catalans va optar per posar-se al cos-

Estàtua idealitzada d'Indíbil i Mandoni a Lleida

tat dels cartaginesos trencant d'aquesta manera el pacte entre Roma i Cartago segons el qual el riu Ebre limitava la influència de les dues potències. Del riu cap al nord Roma i del riu cap al sud Cartago. Dues de les principals tribus iberes eren els ilergets a Lleida i els ausetans a Osona. Els primers comandats per Indíbil i els osonencs per Mandoni. Segons algunes fonts l'any 218 aC uns tres-cents ilergets acompanyaren Hanníbal en travessar els Alps amb els elefants cap a Roma. Aquell mateix any un cos de l'exèrcit romà arribava per primer cop a la península (Empòrion) per tallar la rereguarda de l'exèrcit cartaginès, que era a Itàlia. Un dels comandants romans era el jove Publi Corneli Escipió, conegut també amb el malnom de l'Africà. Bon militar i millor negociador. L'exèrcit negociava paral·lelament amb els ilergets i ausetans la possibilitat d'integrar soldats ibers al cos militar romà quan el comandant romà tingué casualment un trumfo a la mà. En la presa de Cartago Nova l'any 209aC s'alliberaren els hostatges que els cartaginesos tenien com a moneda de canvi per a possibles pactes i reforç d'aliances. Entre aquests empresonats hi havia la dona de Mandoni i les filles d'Indíbil. L'alliberament dels familiars dels dos

dirigents ibers va precipitar que sense pensar-s'ho canviessin de bàndol i passaren a combatre al costat de les tropes romanes contra les cartagineses, que foren definitivament derrotades. La pau romana s'establí a casa nostra. La pau, però, va durar poc; el 207aC els ilergets i ausetans van tornar-se a revoltar contra Roma. Per un costat el descontentament del poble per l'abús dels impostos, la indisciplina d'alguns soldats romans que provocaven aldarulls i pillatges i el rumor que Publi Corneli havia emmalaltit i mort va esperonar els ibers per alçar-se en armes contra les cohorts romanes. L'aixecament va sorprendre i enfurismar Publi Corneli, que era a Nova Cartago. Ràpidament va organitzar el seu exèrcit per esclafar la revolta. En un gest de debilitat va perdonar els revoltats Indíbil i Mandoni, que van recuperar la condició d'aliats. L'any següent, però, els ibers es van tornar a revoltar, aquest cop amb un nombre de soldats de 30.000, segons les cròniques, i que evidentment és exagerat. Corneli Escipió havia abandonat Hispània per dirigir-se a Àfrica i els encarregats d'ofegar l'aixecament foren els procònsols de les dues províncies hispàniques Luci Manli Occidi i Luci Lèntul. Els ibers foren altre cop derrotats i Indíbil mort al camp de batalla. Segons explica l'historiador Titus Livi, els romans van exigir l'entrega immediata de Mandoni i altres dirigents sota l'amenaça d'aniquilar ilergets i ausetans. I així va passar i no hi hagué clemència: el cabdill fou torturat i executat.

Les fones dels foners ibers, sobretots dels balears, constituïen una autèntica arma letal. Havien servit, tant amb els cartaginesos com amb els romans, però també combateren contra ells, i es convertiren en un autèntic malson per a qualsevol exèrcit que s'hi enfrontés.

Gairebé tot això és veritat

Carles Maristany

ACLARIMENTS

Sempre que l'ocasió els és propícia, els amics lectors em diuen que a les pàgines del Butlletí parlo poc de les travesses fetes, dels temporals soferts i de les penúries suportades durant les singladures. Bé, de temporals, temporals d'aquests que s'escriuen amb majúscules, crec no haver-ne passat mai cap.

Abans de fer-te a la mar és de prudència informar-te de la previsió meteorològica. Sempre un toc d'atenció i consell amb el capità del port, l'amic Elias Barrenechea, amb l'home del temps o amb aquell avi que a la riba fa nansa o enllesteix palangres. El dia anterior de la tornada esperava l'arribada dels quillats per a la venda de la pesquera. Demanava el pronòstic per a l'endemà al patró que el comandava.

—Sóc el patró d'un velar de set metres i vull salpar cap a Barcelona, què us sembla?

Si deia: —Cap problema... jo, en feia cas. Si per contra comentava: —Avui encara ens hem mullat sa cara; jo esperaria fins a demà passat, que ja haurà mancat el nord. En general compartia el pronòstic i en feia cas. Salpava segons la previsió, si jo també la compartia. Poques vegades

vaig equivocar-me.

El cel, els núvols, el baròmetre, la coberta seca o mullada a la matinada parlen clarament i amb l'altura de la marea marcaran el que trobaràs quan surtis de port.

De fet, mai no vam dir: Tant de bo no haguéssim sortit; però, quant al temps meteorològic, fins i tot els almiralls poden equivocar-se.

Quien el tiempo se pone a predecir, se expone a mentir, diu un proverbi castellà.

Un cop, després d'un parell de dies d'espera, encara vam trobar forta maror i l'Inge va fer la travessa ben marejada. Tot el camí de més de cent milles del Masnou a Alcúdia.

Sé d'un matrimoni que, tot i fer el viatge de noces en un luxós creuer i amb un temps més manejable, el mareig, a l'esposa, li va durar quasi nou mesos. Devia ser falta d'experiència?...

Un altre que, en atracar el velar en el port "d'arribada", després d'un fort TEMPORAL (segons ella), quan els mariners de servei van ajudar-la a posar els peus a terra, va exclamar amb un profund sospir: Gràcies a Déu que ja som a Mallorca!... Senyora, que aquí no és Mallorca, va dir un dels

mariners, això és Vilanova i la Geltrú...

Un altre que, quan van posar peus a terra després d'una nit llarguíssima sense sopar ni dormir, l'esposa va posar-se de genolls i va jurar: *Con este barco nunca más*. Va tornar a Barcelona amb l'avió de línia regular. Paraula és paraula!

Davant de tantes peripècies, això nostre deixa de tenir importància. Tot fou normal. "El pa de cada dia". I voler-ho emfatitzar seria per a nosaltres excedir-nos, superar allò de "gairebé tot això és veritat".

Nota: Vegeu el número 343 del juny 2016, "Perills a la mar". Jo anava embarcat en un llagut del pare com a motorista naval. El perill va durar tan sols uns minuts, però va ser l'única vegada que navegant he vist les orelles al llop. Vaig tenir por.

Exposicions

Fins al 8/6

“El Masnou del Mestre Millet”

L'enigma V.D.R.

Tres excursionistes grans, tot fent camí, troben el pont d'un riu enrunat. A la riba hi ha dos nens amb una petita barca inflable, on només caben els dos nens o una persona gran. Com ho faran per travessar el riu tots els caminadors?

Resposta: Primer passen els dos nens. Després un torna i deixa la barca a un caminador que passi el riu. El nen que era a l'altra riba torna sol. Els dos nens tornen a passar el riu i es va repetint la mateixa operació fins que tots tres excursionistes hauran passat el riu.

Grup Rauxa de GDM **Diumenge amb lletres** **28 de maig a les 7 de la tarda**

Vetllada artística, literària, musical...
Teatre de Gent del Masnou
ENTRADA GRATUÏTA

Classes de ioga

Els dimarts de 2/4 de 8 a les 9 del vespre, meditació, respiració i relaxació.

Curs impartit per Ivet Compañó, professora de Kundalini-ioga. Cal portar una estoreta (o matalasset), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Preu trimestral: socis 70 €, no socis 80 €

Inscripcions a GDM Tardes feiners de 6 a 2/4 de 9. Més informació 607 74 74 99 · ivet@latercerapell.com

Vocalia Recreativa

CAMPANYA DE DONACIÓ DE SANG

Donar-ne una mica és donar molt.

**Diumenge 28 de maig de 10 a 14, al local social
de Gent del Masnou.**

Dr. Agell, 9, al costat del cinema La Calàndria

Arran de sòl

Pledebuit

Vilatans! Esteu d'enhorabona, ja podeu menjar truites, sense que, per fer-les, com és natural, hàgiu de trencar els ous i, per tant, incórrer en delictes.

El que no queda clar és si només poden ser les truites a la francesa, i si els francesos també estaven sota sospita pel fet de trencar ous en fer les seves *omelettes*.

Tampoc no han deixat gaire clar si només es referien a aquest tipus de truita, o si bé, com que també s'ha de trencar ous, es referien a les truites de patates, a les de carabassó, a les de gambes, a les de formatge, etc.

I encara us poden quedar dubtes, si és que el delictes només era pel fet de fer truites o per trencar ous per fer salses o altres afers culinàries. Hauríeu de fer una consulta al Síndic de Greuges o, millor, al Defensor del Poble, que fila més prim. Pel que dic ja heu vist que no me n'he anat per les branques al començament, he anat al gra o, millor dit, als ous.

Això ve a tomb per les ratlles del mes passat on feia barrila amb el «gran problema de trencar ous», sobretot per a certes autoritats de l'altiplà, ja que es veu que veuen fantasmes per tot arreu, especialment si provenen de llevant.

Ara, la cosa ja ha arribat a la Suprema Cort i heus aquí que ses senyories no han vist delictes a trencar ous, tot i que encara n'hi podria haver (dels funcionaris públics) per faltes del seu deure com a tals.

Per això us dic, de bell antuvi, que ja podeu tirar pel dret amb aquest plaer sublim que representa menjar-se una truita. Us la podeu menjar acabada de fer, ben calentona, i està boníssima. Us la podeu menjar freda, dins un pam de pa sucant amb tomàquet, i està per llepar-se els dits, especialment si us la mengeu al bosc i darrere feu un traguinyol de vi. Ah que ja us ve salivara!

Bé, com que sóc un cagadubtes, encara em quedo amb recança, no amb les truites, sinó amb els ous.

La llei (de l'embut) no diu res referent als ous o, millor dit, a la seva procedència. Mira que si ara que ens han deixat clar que trencar-los no és delictes, si que ho és la procedència.

Ara, quan anem al súper, haurem de preguntar d'on són?

Oh, i potser també si les gallines que els han post són gallines «llachianes». Sí, bona gent, vull dir d'aquelles gallines *indepes*.

Mira que si ara que ens ho han deixat clar ens surten amb ciris trencats (ai què he dit!?, potser es pensaran que em referia a fote'ls garrotada), vull dir que, si ja sabem tot això, encara no en tenen prou i volen saber més.

Imagineu-vos que no els compreu a cap botiga, que són vostres, bé, vull dir que teniu gallines a casa i us els ponen. O bé un veí que té gallines i us els regala. Quin dilema, oi? Vull dir saber si és delictes que els ous siguin teus o del veí. Bé, perquè no hi hagi malentesos, si les gallines són de la vostra dona o de la dona del veí.

Voleu dir que no ens estem menjant el coco?

Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia

El Cullerot

El millor regal per a la mare: un bon esmorzar al llit un diu-menge al matí. Aquí teniu unes quantes idees ben fàcils:

Ingredients:

2 ous per safata, Oli d'oliva, sal i pebre per moldre

Espinacs i pernil: 20 gr d'espinacs baby i 70 gr de pernil (dolç o salat, com més us agradi)

Tomàquets i julivert: 70 gr de tomàquets xerri i una branca de julivert fresc

Salmó fumat i cebollins: 50 gr de salmó fumat i un cebollí fresc

Xampinyons: 50 gr de xampinyons i un rajolí d'oli trufat

1. Escalfeu el forn a temperatura alta mentre anireu preparant els plats.
2. Unteu un parell o tres de safates de forn petites individuals amb una mica d'oli.
3. Ja podeu anar tallant els cebollins, els tomàquets en quatre quarts, lamineu els xampinyons o els espinacs partits.
4. Poseu en cada una de les safates els ingredients que heu triat i trenqueu en cada una un parell d'ous. Els saleu i pebreu segons creieu que li agradi.
5. Poseu-les al forn de 8 a 10 minuts. Aneu vigilant que les clares es vagin fent, però que el rovell quedi ben a punt per sucar-hi un bon pa cruixent acabat de fer.

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Cap a la República

Informació mensual del Procés Constituent
ANC-AI Masnou Decidim · Mg17 · elmasnou@assemblea.cat

Espai publicitari contractat. Gent del Masnou no té cap vincle amb el que s'expressi en aquesta pàgina.

Què és un procés constituent?

És un conjunt d'actuacions que culminen en l'elaboració d'una nova Constitució. Quan un poble decideix constituir-se formalment en Estat, després d'haver iniciat un procés d'independència, acostuma a engegar un procés constituent.

Comença #VOTOREFERENDUM, la campanya del Pacte pel Referèndum.

21 autobusos de Barcelona llueixen la nova imatge pel Pacte.

El Govern amplia la representació a l'exterior amb el nomenament dels primers delegats a Varsòvia, Ginebra i Copenhaguen

Carme Forcadell: "Quan el Govern es va comprometre a fer el referèndum ja coneixia les dificultats"

El procés va començar a les urnes i acabarà a les urnes. Quan el Govern es va comprometre amb el referèndum ja sabia que no seria fàcil. És molt complicat, i tant. I hi ha dificultats. Però no són insalvables. No estariem aquí sense la mobilització popular, és importantíssima.

L'Estat torna a atacar l'ANC i Òmnium amb una multa de 90.000 euros.

L'Estat espanyol redueix la inversió pública a Catalunya uns 30 milions respecte al 2016.

Junqueras sosté que si no hi ha referèndum hi haurà una DUI (Declaració unilateral d'independència)

Catalunya lidera la creació d'empreses a l'Estat espanyol. Apareix en primer lloc amb 2.162 noves societats.

L'ANC comença una campanya per escampar el sí a la independència a tot Catalunya. Porta l'eslògan 'El canvi ets tu'.

El canvi ets TU

El dret d'autodeterminació és plenament reconegut en el dret internacional i cap norma estatal no el pot negar.

La sentència sobre Kossove de la Cort Internacional de Justícia és contundent i afirma que la declaració unilateral d'independència no viola cap norma jurídica internacional.

El govern en ple desafia la repressió de l'Estat espanyol signant el compromís amb el referèndum.

El passat Sant Jordi es va convertir en un clam pel referèndum.

Partits i entitats es van mobilitzar per recollir adhesions reconeixent com a punt de trobada el Pacte Nacional pel Referèndum. Al Masnou se'n van recollir més de 1000.

Penja o renova la teva senyera o estelada. I recorda-ho, no la despengis! Convida la teva gent també a fer-ho.

Totes aquestes notícies les podeu contrastar o ampliar posant el titular de la notícia al buscador de google.

Missatge institucional del president de la Generalitat amb motiu de la Diada de Sant Jordi

Barcelona, 23 d'abril de 2017

Benvolguts i benvolgudes,

És tot un plaer dirigir-me a tots vosaltres amb motiu de la festa de Sant Jordi, patró de Catalunya i un dia especial per a tothom, especialment per als Jordis i les Jordines, a qui aprofito per felicitar.

El protagonisme de la Diada d'avui és de la gent i, per tant, el millor que podem fer tots és gaudir del dia, sortir a passejar i comprar llibres i roses, perquè és la manera que tenim de demostrar que ens estimem, que estimem la nostra llengua i que estimem la nostra cultura. A través dels llibres i de les roses ens diem moltes coses, ens expliquem i ens reconeixem com a poble. I ho hem fet sempre, tant en moments de bonança, com en temps més difícils. És en diades com avui que ensenyem la millor cara al món.

És per això que el govern de la Generalitat està treballant des de fa temps amb la Cambra del Llibre de Catalunya, que agrupa editors i distribuïdors, perquè la festa de Sant Jordi sigui reconeguda com a patrimoni immaterial de la humanitat per la UNESCO. Fa dos anys la UNESCO ja va reconèixer a Barcelona com a Ciutat de Literatura, pel seu paper central, tant per ser lloc d'origen de molts escriptors, com per ser escenari de moltes obres literàries. Ara volem fer un pas més, i com més institucions s'afegeixin a la nostra proposta, millor, perquè estic segur que ho aconseguirem. Ho aconseguirem gràcies a la gent que cada any omple els carrers massivament, amb llibres i roses, però també, gràcies a aquells que van mantenir la festa durant temps difícils, quan editar un llibre en català era un risc econòmic i personal, quan s'havia d'imprimir clandestinament per salvar-nos els mots. Si ho aconseguim no serà gràcies als hereus polítics d'aquells que van perseguir la cultura catalana durant dècades, sinó als que han mantingut viva la flama de la llengua i la cultura catalanes a través dels llibres.

Gràcies al seu esforç i al de molts altres que han vingut després, avui els autors catalans són coneguts arreu del món per la seva qualitat i, a través d'ells, la cultura catalana. Fa pocs dies, Catalunya va ser la convidada de la Fira del Llibre Infantil i Juvenil de Bolonya. És el primer país que encara no té estat que rep aquesta invitació. I si això és així, és per la qualitat dels seus autors, editors i de tota la gent del gremi que fa que el llibre no sigui només una cosa d'un dia, sinó de tot l'any.

Per tant, aprofitem aquesta Diada, amb l'alegria col·lectiva que ens caracteritza com a poble, demostrem una vegada més al món qui som, un país culte que fa del llibre i de la rosa les seves armes més poderoses.

Que tingueu un molt bon Sant Jordi!

Visca Catalunya!!